

svět katolickými očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XV, číslo 14

15. 7. 2018 / neprodejné

Z OBSAHU	A za koho mě pokládáte vy? Homilie papeže Františka	04
	Mučedníci nacismu: Významní čeští katoličtí laici	05
	Šířit a bránit víru. Rozhovor s kardinálem Müllerem	07
	Žít z evangelia: Homilie při Národní cyrilometodějské pouti	10

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého kněze Jana Damašského (kolem 650–750)

Protože se panenská Bohorodička měla narodit z Anny, neodvážila se příroda dítě milosti předejít: Anna zůstala neplodná, dokud svůj plod nevydala milost. Bylo zajisté třeba, aby ta, z níž se měl narodit Prvorozený všeho stvoření, v němž všechno trvá, sama se narodila jako prvorozená.

Blažená dvojice, Jáchyme a Anno! Všechno stvoření je vám zavázáno, neboť skrze vás přineslo Stvořiteli dar ze všech darů nejskvělejší, čistou Matku, jedinou, která byla hodná svého Tvůrce. (...) Zvolili jste si způsob života, jaký byl milý Bohu a hodný té, která z vás vzešla. Žili jste svůj život v čistotě a svatosti a ozdobili jste ho šperkem panenství, neboť jste zplodili tu, která měla být pannou před porodem, pannou při porodu a pannou také po porodu, právě tu, která jediná měla vždycky dbát panenství ducha, duše i těla.

Přečistá dvojice, Jáchyme a Anno! Vy jste zachovali čistotu podle zákona přírody a Bůh vám za to dal to, co přírodu překonává: přivedli jste na svět Boží Rodičku, která porodila, aniž poznala muže. Vy jste žili přirozený lidský život ve zbožnosti a svatosti a přivedli jste na svět dceru vznešenější než jsou andělé, ano, samu Královnu andělů. Maria, ty dívko nejsličnější a nejlíbeznější, dcero Adamova a Matko Boží! Blahoslaven budiž klín a lúno, z něhož jsi vyšla, blahoslavena budiž náruč, která tě chovala, i ústa, jimž jsi dovolila kochat se čistými polibky, totiž ústa tvých rodičů! Neboť tys vždycky a všude ctila své panenství.

Plesejte před Pánem všechny země, radujte se, zpívejte, hrejte! Pozdvihněte svůj hlas, pozdvihněte jej, nic se nebojte!

Foto: © Jakub Šerých / Člověk a víra

Rodina jako Pánův dar

Když se dnes s odstupem let podíváme na období po sametové revoluci, můžeme právem konstatovat, že se věci dříve osvědčené postupně dostaly do kategorie věcí nepotřebných. Třeba někdo namítne, že je dobře, že to skončilo. Jiný právem řekne, že jsme ztratili cosi ze své národní identity a nahradili jsme to čímsi univerzálním a beztvarym.

Vzpomněl jsem si na tuto dobu v posledních měsících vícekrát, když se nepozorovaně a plíživě začínají považovat za prospěšné a potřebné zákony, které jsou nebezpečné. Ne zemědělství, životnímu prostředí či způsobu prožívání našeho volného času, ale dotýkají se úplně každého člověka, protože se jedná o samé srdce světa. Moderní civilizace posledních desetiletí sice udělala velmi prospěšné a užitečné kroky, které nám přinesly mnoho dobrého, ale je zde ob-

last, kterou není potřeba reformovat. Dokonce by bylo přímo destruktivní, kdyby se do takové reformy lidstvo pustilo. Jedná se o totiž o rodinu – tedy o to, co pochází od Boha. Mezi díla, která nám Bůh svěřil a daroval, patří sám člověk i jedinečný způsob, jakým člověk realizuje své lidství: život v manželství a v rodině. Katechismus katolické církve tyto velké pravdy vyjadřuje jednoduše a jasně v článku 2202: „Muž a žena spojení v manželství tvoří spolu se svými dětmi rodinu. Tato instituce předchází jakémukoliv uznání ze strany veřejné moci, sama si zjednává její vážnost.“

O těchto slovech katechismu není potřeba diskutovat; víme, že platí. Proč je tedy reformovat? Pojetí manželství a rodiny jako základu lidské společnosti není třeba měnit, naopak dnes je

Dokončení na str. 2

Foto: © Dominik Novák / Člověk a víra

Poutníci na Velehradě řekli své „Ano“ Bohu i Panně Marii

Více než třicet tisíc poutníků a s nimi symbolicky celý národ ve čtvrtek 5. července při slavnostní bohoslužbě u příležitosti státního svátku svatých Cyrila a Metoděje obnovilo své zasvěcení Bohu skrze Pannu Marii. Při mši svaté, kterou před poutní bazilikou celebrowala dvacítká biskupů a s nimi desítky kněží, byla vystavena také cenná relikvie, lebka svatě kněžny Ludmily.

Program v poutním areálu probíhal už od brzkých ranních hodin; lidé se mohli zapojit například do přepisování Bible, navštívit řadu stánků a také uctít ostatky svatě Ludmily, přivezené sem v rámci oslavy stého výročí vzniku Československa z Prahy.

Cenná relikvie byla poté přenesena k hlavnímu oltáři, který se v 10.30 stal dějištěm hlavní bohoslužby. Jako její hlavní celebrant přivítal všechny přítomné Dominik kardinál Duka OP a připomenul, že Velehrad je spojen nejen se slovanskými věrosvěty, ale také právě se svatou Ludmilou, která zde podle tradice přijala křest. „Přijmout křest znamená přijmout kříž, který je znakem naší křesťanské civilizace,“ dodal a upozornil i na řadu letošních tzv. osmičkových výročí vždy spjatých s Velehradem.

Homilii pronesl olomoucký arcibiskup Jan Graubner (najdete ji v tomto čísle na s. 10). Na ni navázal obřad vyznání víry s obnovou křestního vyznání a zasvěcením se Panně Marii. „Chceš jako Maria žít podle Božího slova, aby se vtělovalo do tvých skutků? Chceš jako Maria hledat dobro druhých? Chceš jako Maria přispět k povznesení naší kultury úctou ke každému člověku?“ ptal se kardinál Duka přítomných a třicet tisíc přítomných na otázky odpovídalo svým „Ano“. V závěrečné modlitbě tohoto obřadu pak pražský arcibiskup zasvětil Panně Marii a skrze ni Bohu celý národ, „aby v nás i skrze nás mohl budovat své království pravdy, spravedlnosti, lásky a pokoje.“

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

vrcholně žádoucí rodinu chránit! Kdybychom se přesto pokoušeli o reformu, zničili bychom tím to základní a nosné. Jen vzpomeňme na všechny případy rozpadlých rodin, kde se těžko nahrazuje osoba a role otce nebo matky. Papež František v exhortaci *Amoris laetitia* v článku 57 říká: „Velké hodnoty manželství a křesťanské rodiny odpovídají touze, která je součástí lidské existence.“ Tedy to, po čem toužíme – štěstí, radost, pokoj a lásku, můžeme my i lidstvo nalézt právě v manželství a v rodině, vytvořené a žité podle záměru Stvořitele!

Prosím, milí čtenáři, bratři a sestry, přátelé, připojme se svým podpisem k petici na podporu manželství a rodiny. Tentokrát neváhejte a nepřemýšlejte o tom, že to nějak dopadne i bez vás! Ale naopak nebojte se i v běžných rozhovorech obhájit život v rodině a v manželství jako životní cestu i přes náročnost a potíže jedinou správnou, krásnou a život nám zabezpečující.

„Tak vznešené je místo, které nám Bůh vykázal, a není dovoleno z něho zběhnout.“ (z *Dopisu Diognetovi* 6,10)

*Mons. Josef Nuzík
pomocný biskup a generální vikář
olomoucké arcidiecéze*

Zemřel kardinál Tauran, předseda Papežské rady pro mezináboženský dialog

Ve věku 75 let zemřel Jean-Louis kardinál Tauran, předseda Papežské rady pro mezináboženský dialog a jedna z klíčových postav pontifikátu Jana Pavla II., kdy působil jako šéf vatikánské diplomacie. V roce 2013 to byl právě on, kdo oznámil světu volbu papeže Františka.

Muž hluboké víry, uznávaný zejména pro vztahy důvěry a úcty, které dokázal pěstovat s muslimským světem. Se slovy uznání a pohnutí přijal papež František zprávu o odchodu kardinála Taurana, který zemřel 5. července v americkém Hartfordu, kde se léčil kvůli Parkinsonově chorobě. V telegramu adresovaném sestře zesnulého kardinála Svatý otec připomíná hlubokou stopu, kterou zanechal v životě všeobecné Církve, svou odvážnou službou Kristu, v níž vytrval až do konce, navzdory tíži své choroby.

Kardinál Tauran se z papežského pověření účastnil mnoha náročných misí. Týkaly se mimo jiné války na Balkáně, rwandské genocidy či války v Iráku. V roce 2003 byl jmenován Archivářem a knihovníkem Svaté církve římské a v roce 2007 předsedou Papežské rady pro mezináboženský dialog.

RaVat

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Stanovisko Konference biskupů Slovenska ke kauze Coman

V rámci 90. plenárního zasedání Konference biskupů Slovenska, které se uskutečnilo 3. a 4. července 2018 v Nitře, vydali biskupové společné stanovisko ke kauze Coman. Přinášíme ho v plném znění v originálním slovenském jazyce.

„Manželstvo jedného muža a jednej ženy vždy bude najvhodnejším prostredím pre výchovu detí. Predkladanie iných foriem spolužitia ako rovnocenných alternatív je pomýlené a falošné. Nepodporuje sa tým spravodlivosť, ale neporiadok.

Súdny dvor EÚ v Luxemburgu vo svojom rozsudku Coman prispel k právnemu aj spoločenskému zmätku, keď skonštatoval, že pojem „manžel“ je genderovo neutrálny. Podľa súdu sa daný pojem vzťahuje aj na osoby rovnakého pohlavia a členské štáty EÚ im majú povinnosť umožňovať pobyt na svojom území na základe tzv. homosexuálneho manželstva.

Doteraz zákony garantovali výhody ekonomického charakteru len prirodzenému manželstvu muža a ženy ako základnej bunke spoločnosti. Štát tým dával najavo, že manželstvo má osobitné postavenie, pretože z neho vyrastajú nové generácie a investícia do rodiny je najlepšou investíciou do budúcnosti krajiny.

Právne uznávanie a ekonomická podpora pre typy zväzkov, ktoré nemajú ani potenciál na prirodzené splodenie potomstva, vysiela predovšetkým mladým ľuďom dezorientujúce posolstvo. Uznanie homosexuálnych zväzkov za rovnocenné manželstvu muža a ženy spôsobuje, že môžu prijímať výhody aj bez vkladov a práva bez povinností. Tak sa vytvára priestor pre ďalšie prejavy svojvôle a nespravodlivosti: obchodovanie s deťmi v rámci asistovanej reprodukcie a náhradného materstva.

Vlády a zástupcovia krajín v európskych a medzinárodných štruktúrach, ktoré sa podieľajú na tvorbe zákonov a ich výklade, by mali zvažovať dôsledky svojich rozhodnutí. Z týchto dôvodov sa obraciame so žiadosťou na vládu Slovenskej republiky, aby iniciovala zmenu právnych predpisov Európskej únie tak, aby štáty neboli povinné uznávať za manželstvo (či už pre účel pobytu alebo iný dôvod) vzťahy osôb rovnakého pohlavia.“

TK KBS

Odborná pomoc nečekaně těhotným ženám jde k ministrom zdravotnictví

Nový zdravotní výkon, který by měl pomoci nečekaně těhotným ženám, odborná komise při Ministerstvu zdravotnictví na konci června nedoporučila. Proti byli především zástupci zdravotních pojišťoven. Rozhodnutí komise může změnit ministr zdravotnictví Adam Vojtěch.

O registraci nového výkonu požádala na popud Hnutí Pro život ČR Česká gynekologická a porodnická společnost. Tento výkon by gynekologům umožnil věnovat více času poradenství těhotným ženám, které řeší otázku, zda podstoupit umělý potrat.

V současné době není jisté, zda gynekologové, kteří nabízejí ženě alternativu (odkazem na krizové linky, sociální poradenství...), nepřekračují rámec svých zdravotních kompetencí. Výkon by jim dal právní jistotu, že jednájí *lege artis* ve zdravotním zájmu pacientky. Význam garance právní ochrany lékaře dokládají i statistické údaje, podle kterých je významné procento žen, které zvažují umělé ukončení těhotenství, pod tlakem svého nejbližšího okolí.

Na další pozitivní aspekty tohoto výkonu upozornil MUDr. Vladimír Dvořák, předseda České gynekologické a porodnické společnosti, podle kterého je vzhledem k demografické situaci zavedení nového výkonu ve shodě s primárním zájmem státu snižovat počet umělých potratů a umožnit narození maximálního počtu již počatých dětí.

HPŽ ČR

Žijeme v době probíhajícího boje o základní přirozené hodnoty, kterými jsou právo na život a manželství. Právo na život je pošlapáváno již 100 let. Leninské Rusko bylo první, které rozhodlo, že člověk před narozením může být zabit. Během jednoho století tuto zločinnou legislativu přijalo mnoho dalších států včetně naší země. Naposledy to bylo kdysi katolické Irsko v nedávném referendu. Dvě třetiny zúčastněných irských voličů upřely právo na život počatým dětem.

Nyní je v sázce i manželství. Zmatení rozumu postupuje velmi rychle. Před třiceti lety by mne ani ve snu nenapadlo, že by někdo mohl chtít manželství předělat. Dnes je to i v našem parlamentu na stole. Zničitelské ideologie přichází tentokrát od západu. Již šestnáct západoevropských států ve svých zákonech tvrdí, že manželství mohou uzavřít i dva muži, či dvě ženy. Většinou umožňují těmto stejnopohlavním párům též adopci a výchovu dětí.

Lobbistická snaha homosexuálů v českém parlamentu nese název *Jsmé fér*. Musím nejen jako kněz, ale především jako člověk oponovat, že nejsou fér. Každá snaha vnutit někomu blud je nefér. Musíme tedy nyní připomínat, co manželství je, a nebát se je obhajovat. Manželství je přirozený institut vznikající svobodným slibem jednoho muže a jedné ženy. Jde o trvalý životní svazek lásky, v němž se muž a žena vzájemně podporují, doplňují a jsou otevření k plození a výchově dětí. Právě v manželství může lidská láska dosáhnout dokonalého odevzdání se a Bohem chtěného sjednocení. Jednota rodiny založené na manželství je krásným obrazem Jednoty Osob v Největější Trojici.

Možnost uzavřít manželství vyplývá z lidské přirozenosti, která je neměnná a pochází od Boha. Proto žádný lidský zákon nemůže manželství změnit. Pojem „homosexuální manželství“ je stejně vnitřně rozporný jako „kulatý čtverec“. Ne každý je schopen či povolán k manželství. To učí již Pán Ježíš (Mt 19). Pro ty však, kdo k manželství povoláni jsou, manželství braňme a uchovejme.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP, rektor baziliky a strážce hrobu svatě Zdislavy

A ZA KOHO MĚ POKLÁDÁTE VY?

Homilie papeže Františka o slavnosti svatých Petra a Pavla

Foto: <https://pixabay.com>, Didgeman (CC0)

Liturgická čtení nám umožňují navázat kontakt s apoštolskou tradicí, která „není předáváním věcí či slov, něčeho neživého. Tradice je živá řeka, jež nás spojuje s naším původem, živá řeka, ve které je původ vždy přítomen“ (Benedikt XVI., Katecheze, 26. dubna 2006) a podává nám klíče nebeského království (srov. Mt 16,19). Trvalá a stále nová tradice oživuje a osvěžuje radost evangelia; dovoluje nám tak, abychom svými ústy a svým srdcem ke slávě Boha Otce vyznávali: „Ježíš Kristus je Pán!“ (srov. Flp 2,11).

Celé evangelium odpovídá na otázku, kterou choval v srdci izraelský lid a která se ani dnes nepřestává zračit v mnoha tvářích žiznících po životě: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (Mt 11,3). Tuto otázku Ježíš převzal a položil svým učedníkům: „A za koho mě pokládáte vy?“ (Mt 16,15).

Ty jsi Mesiáš

Petr si vzal slovo a přisoudil Ježíši ten nejvyšší možný titul: „Ty jsi Mesiáš“ (srov. Mt 16,16), tedy Pomazaný, Zasvěcený Bohu.

Těší mne poznání, že to byl Otec, který vnukl tuto odpověď Petrovi, jenž viděl, jak Ježíš „pomazává“ svůj lid. Ježíš – Pomazaný – chodí od vesnice k vesnici s jediným přáním, totiž spasit a pozvednout toho, kdo byl považován za ztraceného:

Mít účast na Kristově pomazání znamená mít účast na jeho slávě, kterou je jeho kříž. Opustíme-li kříž, klameme sami sebe a zrazujeme Boží slávu.

„pomazává“ zemřelého (srov. Mk 5,41–42; Lk 7,1–15), pomazává nemocného (srov. Mk 6,13; Jak 5,14), pomazává raněné (srov. Lk 10,34), pomazává kajícího (srov. Mt 6,17). Pomazává naději (srov. Lk 7,38.46; Jan 11,2; 12,3). Každý hříšník, zdeptaný, nemocný či pohan – kdekoli se nacházel – mohl tímto pomazáním pocítit, že je milovaný člen Boží rodiny. Ježíš

mu svými gesty osobně sdělil: patříš mi. Jako Petr, můžeme také my vyznat svými ústy a svým srdcem nejenom to, co jsme slyšeli, ale také konkrétní zkušenost svého života: byli jsme vzkříšeni, uzdraveni, obnoveni, naplnění nadějí pomazáním od Svatého. Jeho pomazáním je zničen každý typ otroctví (srov. Iz 10,27). Není nám dovoleno ztrácet radost a zapomínat, že jsme vykoupeni, onu radost, která nás vede, abychom vyznali: „Ty jsi Syn živého Boha“ (srov. Mt 16,16).

Láska až do krajnosti

Zajímavé je povšimnout si toho, co následuje v evangeliu poté, co Petr vyznal víru: „Od té doby Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen“ (Mt 16,21). Bohem Pomazaný nese Otcovu lásku a smilování až do krajnosti. Tato milosrdná láska si žádá jít do všech končin života a dosáhnout všech, i kdyby to stálo „dobré jméno“, pohodlí, postavení... mučednictví.

Na toto tak nečekané oznámení Petr reaguje: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ (Mt 16,22) a stává se okamžitě kamenem úrazu na Mesiášově cestě. Věř, že hájí Boží práva, a nevšimne si, že se mění v Božího nepřítele (Ježíš mu říká „satane“). Rozjímat o Petrově životě a jeho vyznání znamená také naučit se znát pokušení, která provázejí život každého učedníka. Po Petrově způsobu bude Církev vždycky pokoušena oním „našeptáváním“ zlého, které se stává kamenem úrazu našeho poslání. Říkám našeptávání, protože démon vždy svádí ve skrytu, aby nešlo rozpoznat jeho úmysl, „je falešný a přeje si zůstat ve skrytu a nebyť odhalen“ (Ignác z Loyoly, *Duchovní cvičení*, 326).

Slávou je kříž

Mít účast na Kristově pomazání znamená mít účast na jeho slávě, kterou je jeho kříž: Otče, oslav svého Syna... „Otče,

oslav své jméno“ (Jan 12,28). Sláva a kříž jdou v Ježíši Kristu pospolu a nelze je oddělit, protože, opustíme-li kříž, ač oslepeni slávou, klameme sebe, protože nejde o Boží slávu, nýbrž o nepřítelův posměch.

Nezřídka vnímáme pokušení být křesťany zachováním si uváženého odstupu od Pánových ran. Ježíš se dotýká lidské bídy, dotýká se a zve nás, abychom byli s ním a dotýkali se trpícího těla druhých. Vyznávat víru svými ústy a svým srdcem vyžaduje – stejně jako to bylo žádáno po Petrovi – rozpoznávat „našeptávání“ zlého. Naučit se rozlišovat a odhalovat ona osobní a kolektivní „krytí“, která nás udržují v odstupu od

živého lidského dramatu, brání nám navázat kontakt s konkrétním životem druhých a poznat převratnou moc Boží něhy (srov. *Evangelii gaudium*, 270).

Neoddělováním slávy od kříže chce Ježíš vyprostit svoje učedníky, svoji Církev z prázdných triumfalismů, jež postrádají lásku, postrádají služebnost, postrádají soucit a postrádají lid. Chce ji vyprostit z bezbřehé představitosti, jež neumí zapustit kořeny v životě věřícího lidu anebo – což by bylo ještě horší – která věří, že služba Pánu si žádá vyhýbat se prašným cestám dějin. Kontemplace a následování Krista si žádá, aby srdce bylo otevřeno Otcí a všem, s nimiž se on chtěl ztotožnit (srov. Jan Pavel II., *Novo*

millenio ineunte, 49), a to v jistotě poznání, že svůj lid neopouští.

Drazí bratři, v milionech tváří se zračí otázka: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (Mt 11,3). Vyznejme svými ústy a svým srdcem: Ježíš Kristus je Pán (srov. Flp 2,11). Toto je náš *cantus firmus*, který jsme denně povoláni zpívat. S jednoduchostí, jistotou a radostí z toho, že „Církev nevyžahuje svoje světlo, nýbrž Kristovo. Svoji zář čerpá ze Slunce spravedlnosti, takže může říkat ‚Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus‘ (Gal 2,20)“ (Svatý Ambrož, *Hexaemeron*, IV, 8, 32).

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezilitulky redakce)

MUČEDNÍCI NACISMU

Významní čeští katoličtí laici

V meziválečném období první Československé republiky byl velmi aktivní český katolický laik, především inteligence. Katoličtí věřící vynikli jako pedagogové, novináři, spisovatelé, zakladatelé katolických sdružení a organizátoři katolického spolkového života. Mnozí z nich byli pronásledováni a vězněni nacistickým režimem, někteří přinesli i obět vlastního života. Uvádíme medailónky dvou nejnámějších osobností.

Alfred Fuchs

Katolická žurnalistika před druhou světovou válkou byla nerozlučně spjata s jeho jménem. Narodil se roku 1892 jako jediné dítě v pražské zámožné židovské rodině, jeho otec vedl kancelář velkého podniku. Fuchsovi byli mezi pražskými Židy výjimkou v tom, že se hlásili k češtví a mluvili i doma česky, zatímco většina jich zdůrazňovala své sepectví s německým etnikem. Proto i Alfred Fuchs navštěvoval českou školu.

Rodiče byli nábožensky lhostejní, mladý Alfred ale od útlého věku studoval Starý zákon a Talmud, jako student reálky se angažoval v sionistickém hnutí za obnovu izraelského státu. Původně chtěl být rabínem, narazil však na tvrdý odpor liberálně smýšlejících rodičů. Nicméně prosadil si svou a začal chodit do pří-

Alfred Fuchs. Foto: <https://www.phil.muni.cz>

pravky k jednomu pražskému rabínovi, který mu ale vzal veškeré iluze svým školometským a extrémně tvrdým výkladem rubrik a předpisů.

Již během středoškolského studia četl také Nový zákon a katolický katechismus. Rozhodujícím momentem pro jeho konverzi ke katolické církvi byla četba *Následování Krista* Tomáše Kempenského. Tajně bez vědomí rodičů navštěvoval mši u benediktinů v pražských Emauzích, kde se spřátelil s pozdějším opatem Arnoštem Vykoukalem, také mučedníkem nacismu, a s autorem misálu pro lid P. Marianem Schallerem. Po maturitě se dal zapsat na filosofickou fakultu Karlovy univerzity a jako mimořádný posluchač se účastnil i přednášek z křesťanské apologetiky na teologické fakultě u profesora Františka Kordače, pozdějšího pražského arcibiskupa. Také s ním se spřátelil a on měl na jeho duchovní vývoj velký vliv. Studium ukončil roku 1916 doktorátem filosofie. Zuřila první světová válka

a Fuchs byl odveden. Měl se účastnit bojů na balkánské frontě, jenže onemocněl a pobýval až do konce války ve vojenském špitále ve Vídni. Po válce působil krátce jako středoškolský profesor v Ostravě, poté jako redaktor tiskového odboru prezidia národně socialistické strany v Praze. Roku 1920 uzavřel civilní sňatek se svojí spolužačkou dr. Slávkou Thérovou.

Ačkoliv byl již vnitřně přesvědčeným katolíkem, se křtem stále váhal. Až 27. července 1921 přistupuje v královské kapli v Emauzích ke křtu, arcibiskup Kordač mu ihned poté udělil svátost bířmování. I jeho žena, odpadlá katolička, nakonec konvertovala a společně učinili platným svůj sňatek také před Církví. Národně socialistická strana, u níž pracoval, byla známá svým protikatolickým postojem, Fuchs tedy od ní odešel a vyhrál konkurs na místo redaktora Československé tiskové kanceláře. Krom toho se stal i externím redaktorem *Lidových listů*, deníku Československé strany lidové.

Jako novinář a spisovatel byl neobyčejně plodný, napsal kromě tisíců novinových článků celkem 20 knih, mezi nimi i autobiografický román *Oltář a rotačka*, kde popisuje svou konverzi, dále spis *O deseti svatých, Deset katolických politiků a diplomatů, Nová papežská politika* aj. Katolická literární avantgarda v čele s Jaroslavem Durychem a Karlem Schulzem mu vytýkala přílišnou vazbu na okruh kolem prezidenta Masaryka a nekritickou loajalitu vůči ideologii první Československé republiky, poznamenané protikatolickými invektivami. Měla pravdu, nicméně tato linie charakterizovala též politiku předválečné lidové strany v čele s mons. Janem Šrámkem, již Fuchs věrně zastával. Fuchs se nadto přátelil s Karlem Čapkem, náležejícím k předním osobnostem „Hradu“. Teologicky se však projevoval jednoznačně jako pravověrný katolík, o čemž svědčí nejen jeho články a knihy, ale také uznání, jakého se mu dostávalo ve Vatikáně, kde býval častým hostem. Ve svých článcích vysoko hodnotil zásadovost papeže Pia XI. ve vztahu k demokratickým režimům a k totalitním diktaturám nacismu a komunismu.

Svou věrnost Kristu a Církvi dokázal vzápětí po obsazení českých zemí

15. března 1939. Byl pro svůj židovský původ propuštěn z ČTK a živořil bez prostředků, jeho žena v té době zemřela. Gestapo jej často volalo k výslechu a vyzývalo k odjezdu ze země. On pokaždé odmítal se slovy: „Tady jsem se narodil, zde je moje vlast, tady mám svou dceru a pochovanou svoji ženu.“

V říjnu 1940 byl zatčen a bez soudu odvezen do koncentračního tábora Dachau s poznámkou „Návrat nežádoucí“. Tam 16. února 1941 zemřel. Podle zpráv očitých svědků se jednalo ze strany vedení lágru o záměr. V těch dnech byly tuhé mrazy 20 stupňů pod nulou. Fuchse

Vojtěch Jílek. Foto: Archiv autora

zařadili mezi čtu odklizející snů, který museli vězni nakládat holýma rukama do vlastních plášťů a odnášet do potoka. Fuchs, trpící cukrovkou, zvládal práci čím dál hůř, přitom byl vydán zcela na milost a nemilost sadismu dozorců, kteří mu podráželi nohy, kopali jej a polévali ledovou vodou. Dostal zápal plic, esesmani ho ale vyvlekli z ošetřovny ven a střídavě polévali studenou a horkou vodou. Požadovali, aby vztyčil ruku k árijskému pozdravu a řekl „Heil Hitler!“ Fuchs skutečně ruku pozvedl, ale polomrtvým hlasem zašeptal: „Heil Jesus Christus!“ To byla jeho poslední slova.

Tři dny po smrti byly jeho tělesné ostatky spáleny v táborovém krematoriu. Urnu s popelem poslali jeho dceři Evě Fuchsové, které jediné bylo dovoleno být u toho, když ji tehdejší břevnovský převor Anastáz Opasek ukládal do země na břevnovském hřbitově.

Vojtěch Jílek

Pocházel ze zbožné katolické rodiny z Bystrce u Brna (dnes součást města Brna), kde se narodil roku 1908. Po maturitě začal studovat na brněnské Masarykově univerzitě tělesnou výchovu, roku 1928 ale přestoupil na lékařskou fakultu. Láska ke sportu jej však neopustila. Angažoval se v katolické tělovýchovné organizaci Orel a byl také aktivním sportovcem v různých disciplínách, roku 1930 vyhrál mezinárodní pětiboj v belgických Antverpách.

Roku 1934 promoval jako doktor medicíny. Začal pracovat nejprve jako sekundární lékař v divizní nemocnici v Moravských Kněnicích, poté v Zemské nemocnici v Brně. Jako katolický křesťan tady uplatňoval svoji nábožensky motivovanou lásku k trpícím a vlídný přístup k pacientům, proto byl u nich velmi oblíben. V lednu 1938 se stal úředníkem zdravotního odboru při radě města Brna a měl na starosti tělovýchovu a sociální zdravotnictví. Přitom ale nikterak neumenšil svou práci v Orlu, roku 1936 se v mladém věku 28 let dokonce stává jeho náčelníkem.

V březnu 1939 přichází Protektorát. Činnost Orla je silně omezena, byly zakázány všechny jeho veřejné akce. Orel mohl vyvíjet pouze osvětovou činnost, tělovýchova byla zatlačena do interní sféry. Přesto Orlové organizují vlastenecké poutě, nejznámější byla 19. srpna 1939 na Svatém Hostýně. Dr. Jílek se svolením náčelnické rady zapojuje Orel do úzké spolupráce s odbojovou skupinou Obrana národa. V červenci 1939 odjíždí do Polska a do Švédska pod záminkou studia organizace tamních tělovýchovných sdružení a účasti na mezinárodním sjezdu gymnastů ve Stockholmu. Ve skutečnosti mu ale šlo o navázání tajných kontaktů s československým exilem, především s katolickým knězem mons. Janem Šrámkem, pozdějším předsedou naší exilové vlády v Londýně.

V prosinci 1939 se Jílek oženil a otevřel si v Brně svou vlastní ordinaci praktického lékaře. O rok později se manželům Jílkovým narodil syn Jiří. Jeho aktivita v ilegální Obráně národa nezůstala utajena gestapu. 15. května 1941 byl zatčen. Své nemocné manželce

pohybující se o berlích při odchodu řekl: „Tož sbohem, vrátím se za chvíli.“ Až v červnu ho mohla navštívit ve vězení v brněnských Kounicových kolejích.

Na podzim 1941 vyhlásila okupační moc na příkaz zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha první stanné právo. Nejnebezpečnější političtí vězni byli bez soudu popraveni, mezi nimi i dr. Jílek 30. září. Tři dny nato jej zpopelnili v krematoriu, rodina se dozvěděla o jeho smrti až z novin. Paní Jílkové

odevzdali urnu a dovolili jí ostatky manželky pohřbit. Po atentátu na Heydricha roku 1942 byl Orel definitivně zakázán jako „instituce nepřátelská říši“ a desítky jeho členů se octly ve vězeních a v koncentračních táborech.

PhDr. Radomír Malý

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

Použité zdroje

<https://encyklopedie.brna.cz/home-mmb/>

Malý Radomír: *Muž dvojitý konverze*, Brno, Cesta 1991

Mařan Ctibor: *Kniha o Alfredu Fuchsovi*, Praha 1946

Sýkora Tomáš: *Sport a sportovní organizace v Brně za Protektorátu Čechy a Morava*, diplomová práce na Filozofické fakultě MU Brno, Brno 2017

Věstník Orla 23/1947, Praha

ŠÍŘIT A BRÁNIT VÍRU

Rozhovor s Gerhardem kardinálem Müllerem (2. část)

Bývalý prefekt Kongregace pro nauku víry Gerhard kardinál Müller poskytl obsáhlý rozhovor listu *NC Register*, v němž hovoří o *Amoris laetitia*, dubních a Vatikánu. V tomto čísle přinášíme jeho druhou část.

Vraťme se zpět ke Kongregaci pro nauku víry. Jak byste si představoval, že by se měla vrátit k svému původnímu účelu? Jak byste si přál, aby to udělala za vedení nového prefekta arcibiskupa Luise Ladariu?

Z teologického hlediska máme s arcibiskupem Ladariou naprosto shodné pojetí katolické víry a teologie, protože on odkazuje k velkým církevním otcům a teologům a je zaměřen na základy, které tvoří verše Písma svatého, Boží slovo, apoštolská tradice – tedy stejný rámec. Ale doufám, že sekretář a podsekretář budou také sdílet toto pojetí: sloužit pravověří, sloužit Svatému otci při jeho velmi důležité práci pro jednotu Církve a zjevenou pravdu. Schopnosti jsou důležitější než přátelství a upřímnost poslouží více než osobní ambice. Osobně jsem Svatému otci řekl, že je obzvláště důležité, aby členové kongregace, nadřízení, naši spolupracovníci a naši poradci byli v prvé řadě pravověrní, teologicky kompetentní, vedli dobrý mravní život a jako kněží byli hluboce duchovní.

Vadí vám onen oportunistismus?

Svatý otec ve svém druhém vánočním prosluvu k římské kurii, ke kardinálům,

Foto: <https://www.pexels.com> (CC0)

velmi obecně hovořil o 15 neduzích kurie. Mnozí účastníci se tehdy cítili dotčeni, protože tisk psal o vatikánských úřednících, jako by všichni byli kariéristé a oportunisté, bažící jen po penězích, velkých bytech a podobně. Nemělo by se mluvit obecně o přítomných lidech, jako kdyby byli vinní nebo hloupi.

Kariéristé a oportunisté by neměli být podporováni a další lidé, kteří jsou kompetentními spolupracovníky, by neměli být bezdůvodně vylučováni nebo vykazováni z kurie. To není dobré. Několikrát jsem slyšel, že lidé pracující v kurii žijí ve velkém strachu: Pokud vysloví nějakou

drobnou nebo neškodnou kritiku, donašeči sdělí jejich slova přímo Svatému otci, a křivě obvinění lidé nemají šanci se nějak bránit. Tito lidé, kteří zle hovoří a lžou o druhých, narušují a poškozují dobrou víru, dobré jméno druhých, které nazývají svými bratry.

Evangelium a Ježíšova slova mluví velmi ostře proti těm, kdo kritizují své bratry a vytvářejí tuto zlou atmosféru podezřívání. Slyšel jsem, že nikdo nemluví. Všichni se obávají, že by je mohl někdo udat. To není chování dospělých lidí, ale studentů internátní školy.

Jeden vysoce postavený církevní představitel, který se mnou hovořil pod podmínkou anonymity, to nazval „vládou teroru“.

Totéž se děje na teologických fakultách – když se někdo vyjádří nebo zeptá na *Amoris laetitia*, může být vyloučen, a tak dále. To není zralé chování. Určitá interpretace poznámky 351 v dokumentu nemůže být kritériem pro to, aby se člověk stal biskupem. Budoucí biskup musí být svědkem evangelia, nástupcem apoštolů a ne jenom někdo, kdo bez zralého teologického chápání opakuje určitá slova

Foto: Wikimedia Commons, Jakub Hačun (CC BY-SA 4.0)

z jednoho papežského pastoračního dokumentu.

Musíme rozlišovat mezi tím, co je oficiálním učením Církve, rolí papeže a tím, co říká při soukromých rozhovorech. Tato papežova osobní mínění vyžadují respekt, protože se jedná o názory a slova Svatého otce, ale nikdo není povinen nekriticky přijímat vše, co papež říká například o politických nebo vědeckých otázkách. Jde o jeho osobní názor, ale to nemá nic společného s katolickou vírou, kterou jsme z Boží milosti ospravedlněni.

Pokud jde o Amoris laetitia, strach ji kritizovat a o odmítnutí reagovat na dubia, není ironické, že to je v rozporu s papežovou touhou po parrhesii (hovorit přímo a čestně) a dialogu?

Každý, kdo se stane biskupem, kardinálem nebo papežem, se musí učit rozlišovat mezi kritiky, kteří jsou proti osobě, a kritiky, kteří jsou proti poslání, které máte. Svatý otec František musí vědět, že je důležité přijímat jeho záměr: pomáhat těm lidem, kteří se vzdálili Církvi, víře Církve, Ježíši Kristu, který jim chce pomoci. ... Tato diskuse není namířena proti němu, není proti jeho záměrům, ale je třeba většího vyjasnění. I v minulosti jsme vedli diskuse o víře a její aplikaci v pastoraci. Není to poprvé, co se něco takového v Církvi děje, tak proč se nepoučit z obrovských zkušeností, které Církev má, abychom vedli dobrou, hlu-

bokou diskusi o šíření víry, životě Církve a přitom na sebe osobně neútočili a nepolarizovali se? Není to kritika jeho osobně. Každý se tomuto přístupu musí učit a respektovat jeho obrovskou odpovědnost. Je velikým nebezpečím pro Církev, že se některé ideologické skupiny představují jako výluční strážci jediného správného výkladu *Amoris laetitia*.

Každý, kdo se stane biskupem, kardinálem nebo papežem, se musí učit rozlišovat mezi kritiky, kteří jsou proti osobě, a kritiky, kteří jsou proti poslání, které máte.

Domnívají se, že mají právo odsoudit všechny lidi zaujímající jiné stanovisko jako hlupáky, zkostnatělé, staromódní, středověké a tak dále.

Nikdo nemůže například říci, že kardinál Caffarra nerozuměl morální teologii. Někdy lze nekřesťanské jednání spatřit v člancích *L'Osservatore Romano*, polooficiálního vatikánského listu, nebo ve zprávách oficiálních médií, které mají za cíl vyvolat polemiky. To současné situaci nijak neprospívá – pomoci zde může jenom hluboká teologická diskuse.

Domníváte se, že tato neochota k diskusi a tato snaha činit ze všeho osobní záležitost pramení z toho, že takováto obvinění ve skutečnosti nemají přesvědčivou váhu, a že ti, kdo je vznášejí, vědí, že jejich argumenty při řádném šetření neobstojí?

Celý svůj život po Druhém vatikánském koncilu si všímám, že ti, kdo podporují takzvaný progresivismus, nikdy nemají teologické argumenty. Jediná metoda, kterou mají, je diskreditace druhých lidí, jejich označování za „konzervativce“ – a to mění skutečnou podstatu, kterou je realita víry, a nikoli vaše osobní, subjektivní, psychické nastavení. Co míní slovem „konzervativce“? Někoho, kdo má rád způsoby z 50. let nebo hollywoodské filmy z 30. let? Bylo krvavé jakobínské pronásledování katolíků za francouzské revoluce progresivní, nebo konzervativní? Je popírání Kristova božství ariány ve 4. století liberální, nebo tradicionalistické? Teologicky není možné být konzervativce nebo progresista. Jsou to absurdní kategorie: Konzervatismus ani progresivismus nemají nic společného s katolickou vírou. Jsou to politické, polemické, řečnické pojmy. Jediným smyslem užívání těchto kategorií je diskreditace druhých lidí.

Máme Písmo svaté, máme eschatologické zjevení v Ježíši Kristu, neměnnost Ježíše Krista, vtělení, spásu kříže, vzkříšení, druhý příchod Ježíše Krista na konci věků... Zodpovědností papeže a biskupů je zabránit polarizaci. Proto je pro Církev velmi nebezpečné rozdělovat biskupy na papežovy přátele a nepřátele na základě poznámky v apoštolské exhortaci. Jsem si jistý, že mě někdo i za tento rozhovor půjde udat, ale doufám, že Svatý otec si přečte rozhovor celý, a ne jenom některé nadpisy, které v něm nemohou vyvolat správný dojem toho, co jsem řekl.

Řekl byste, že jsme nikdy neměli takového papeže, který by měl tak sporný postoj k nauce, k rozlišování církevního učení a pastorační praxe a tím umožňoval růst falešných výkladů? Řekl byste, že v tomto kontextu je Kongregace pro nauku víry potřebnější než kdy dříve?

Má jiný postoj: Jan Pavel II., Pavel VI. a Benedikt XVI. se shodovali, pokud jde o moderní otázky a názor na zrození moderního světa. Poskytovali skvělá

vysvětlení. František se domnívá, že jeho přínos by měl být jiný, protože je jasné, že je třeba zaujmout pastorační přístup takzvaného Třetího světa. Chudí jsou klíčem k nové evangelizaci a on si přeje, aby se uskutečnila. Má upřímný zájem na překonání těchto protikladů v Církvi. Svatý otec nechce jenom říkat, že to či ono není dovoleno, ale klást větší důraz na dobré úmysly, pozitivní přístup, říkat, že evangelium svědčí ve prospěch života, ne jenom například proti potratům.

Existuje neoddělitelný vztah mezi vírou a životem, milostí a láskou, a nikoli dualismus mezi teorií a praxí. Oddělovat tyto dvě záležitosti je marxistický přístup. My nemluvíme teoreticky, protože víra není teorie. Víra je jednota s Bohem v našem svědomí. Našimi kategoriemi nejsou teorie a praxe, ale pravda a život, dary milosrdenství, způsoby komunikace s Bohem v Církvi jako Těle Kristově. Pastorační praxe proto znamená přicházet k správnému porozumění toho, co pro nás Kristus jako dobrý pastýř dělá, že nás vede k věčnému životu.

Jaké další obavy byste si přál, aby byly rozptýleny – ať už jde o Kongregaci pro nauku víry, či obecněji?

Role Kongregace pro nauku víry je velmi důležitá: Prefekt a všichni pracovníci poskytují rozhovory a přednášky, aby šířili víru. Tuto novou identitu vytvořil kardinál Josef Ratzinger během své dlouholeté služby prefekta kongregace a již se nemůžeme vrátit zpět k předkoncilnímu přístupu, kdy Kongregace pro nauku víry, či Svaté officium, byla pouze byrokratickou obrádky za zdmi Vatikánu a každý měl strach, že dostane dopis z této kongregace. To byla stará forma a já doufám, že už se nikdy nevrátí. Kongregace musí Církvi, především biskupům a teologům jakožto učitelům víry, nabízet impulzy a orientaci. Největší pomocí pro Svatého otce je dnes velice kvalitní kongregace pro nauku víry a mravů.

A přesto by si mnoho lidí přálo, aby Kongregace pro nauku víry byla spíše obrádky víry, obzvláště v dnešní době. Vypadá to, jako by nepřítomnost autority bránící víru měla svůj původ ve Vatikánu. Co byste k tomu řekl?

Vždy jsem se snažil vyhybat se tomuto dojmu. Měl jsem mnoho přednášek po celém světě. Hovořil jsem o šíření víry a celém učení, o obraně víry, nových otázkách ohledně dogmat, morálky a především problému bioetiky a všech těch velkých hnutí, jako je ideologie genderu, které zcela ničí základ lidské existence, rodiny a budoucnosti.

Ale co problematika sekularistického myšlení a heterodoxie uvnitř Církve a obrana pravověří?

Co jsem mohl, to jsem udělal. Chápal jsem roli prefekta v rámci oné nové vize, kterou načrtl kardinál Ratzinger a poté

Foto: <https://pixabay.com>, falco (CC0)

jeho nástupce, kardinál William Levada. Potom Benedikt XVI. jmenoval mě. Doufám, že Kongregace pro nauku víry bude pokračovat v této linii šíření víry. To, co potřebujeme, je velké úsilí o pravdu víry, a ne boj o větší moc v celé Církvi a především v římské kurii.

Otázkou dneška není větší moc pro církevní úředníky, ale Boží pravda v životě všech lidí. Pavel VI. udělal jistou chybu, když změnil roli kongregace a ta se pak stala jednou z mnoha kongregací. Pravdou je, že Kongregace pro nauku víry je důležitější než ostatní, ne proto, že by se její členové považovali za lepší a mocnější než ostatní, ale proto, že základem Církve není politika, ale víra. Státní sekretář má za úkol řídit apoštolské nunci, usilovat

o mír a svobodu mezi zeměmi, o sociální spravedlnost a tak dále. Je to velmi důležitá role, nicméně Církev není politická organizace ani nevládní organizace. Svatý otec celou dobu zdůrazňuje, že jsme svátostí úplné jednoty mezi Bohem a člověkem na základě skutečné víry, naděje a lásky, a nikdo to nemůže změnit.

Přál byste si, aby papež odpověděl na dubia? Je to důležité pro církevní učení?

Nejlépe by bývalo bylo, kdyby Svatý otec před jejich zveřejněním uspořádal slyšení. Nyní tu máme divadlo, při kterém se poměřují síly. Lepší je promluvit si dříve, prohlubovat otázky a dávat dobré odpovědi.

Jaký je váš názor na synovské napomenutí? Vzhledem k vážným obavám mezi mnoha kněžími a věřícími ohledně otázek, které v něm byly vzneseny, jak moc je důležité, aby papež odpověděl?

Církev v této těžké situaci nepotřebuje větší polarizaci a více sporů, ale více dialogu a vzájemné důvěry. Svatý otec a všichni dobří pastýři si přejí úplné zapojení párů, jež se nacházejí v iregulárním stavu. Ale musí k tomu dojít na základě obecných podmínek pro důstojné a platné přijímání svátostí. Musíme předejít novému schismatu a oddělení od jediné katolické církve, jejímž trvalým principem a základem její jednoty a společenství v Ježíši Kristu je současný papež František a všichni biskupové v plném společenství s ním. Nástupce svatého Petra si zaslouží plný respekt vůči své osobě a božskému mandátu, a na druhé straně jeho kritici si zaslouží přesvědčivou odpověď. Možným řešením by mohla být skupina kardinálů jmenovaná Svatým otcem, která by zahájila s některými význačnými zástupci dubia a „napomenutí“ teologickou disputaci o různých a někdy kontroverzních výkladech některých tvrzení v 8. kapitole *Amoris laetitia*.

Proslýchá se, že Kongregace pro nauku víry vedla spis o arcibiskupu Fernandezovi, protože jeho teologie je problematičtější. Víte o tom?

Nevím. Bylo to před mým mandátem. Kdysi mě v rozhovoru pro *Corriere della Sera* (2015) veřejně kritizoval a řekl, že

prefekt kongregace nemá co říct, že papež je jeho přítel a on je jeho pravý vykladač, že Svatý otec je osvícen přímo Duchem Svatým. Ale nikdy jsem nečetl, že by Svatý otec byl osvícen Duchem Svatým ve smyslu nějakého nového zjevení. Duch Svatý pouze pomáhá papeži při autentickém výkladu Božího zjevení v Kristu. On a biskupové jsou lidskými spolupracovníky při předávání zjevení, které se plně událo v Ježíši Kristu, vtěleném Božím Slově, ale nedostávají žádná další zjevení.

Evangelia jsou lidská slova inspirovaná Duchem Svatým, ale to nevylučuje lidský podíl evangelistů. Katolická teologie nehovoří o „osvícení učitelského úřadu papeže a biskupů“. Apoštolové naslouchali Ježíšovým slovům – bylo to lidské zprostředkování, a proto je zapojení Církve zcela nutné. Jistě, víru dává Duch Svatý, ale prostřednictvím evangelizace.

Nikdo nemůže uvěřit, aniž by lidským ušima slyšel Boží slovo.

Jedná se o nebezpečný trend, když se některý z papežových poradců často dovolává Ducha Svatého k ospravedlnění svých stanovisek a naznačuje, že pokud to někdo nechápe, pak nerozumí působení Ducha Svatého?

Obávám se, že existuje jisté letniční nepochopení role Ducha Svatého. Ve vtěleném Božím Slově, v Božím Synu, Ježíši Kristu, nám byla dána veškerá milost a pravda. Duch Svatý aktualizuje plné zjevení v nauce a svátostech Církve. Svatý otec zde hraje důležitou roli v apoštolské tradici, ale nejen on. Jeho učení je regulováno Božím slovem v Bibli a dogmatickou tradicí Církve. Magisterium a všichni věřící jsou podporováni Duchem Svatým při aktualizaci plného a úplného zjevení, ale nepřijímají žádná nové ve-

řejné zjevení, které by patřilo k pokladu víry, jak potvrdil Druhý vatikánský koncil (*Lumen gentium*, 25).

Nikdo nemůže požadovat, aby katolík věřil nauce, která je ve zjevném rozporu s Písmem svatým, apoštolskou tradicí a dogmatickými definicemi papežů a ekumenických koncilů v záležitostech víry a mravů. Potřebujeme náboženskou poslušnost – ne slepou víru – papeži a biskupům, a nikoli soukromým přátelům a poradcům.

Tito lidé musí předložit své argumenty a není jim dovoleno dožadovat se jakéhokoli respektu k jejich údajné učitelské autoritě. Článkům víry věříme nikoli jen proto, že je učí papež, ale proto, že tyto pravdy jsou obsaženy ve zjevení (viz Druhý vatikánský koncil, *Dei Verbum*, 10).

Edward Pentin

<http://www.ncregister.com>

Přeložil Pavel Štíčka

ŽÍT Z EVANGELIA

Homilie při Národní cyrilometodějské pouti

Drazí bratři a sestry, tuto cyrilometodějskou pouť slavíme uprostřed roku plného kulatých výročí. Slavíme sté výročí Československa, které se zrodilo z nesmírných porodních bolestí velké světové války, a bylo spojováno s velkým očekáváním a nadějemi. Už po dvaceti letech však byla země ohrožena a vyhlásila mobilizaci, která byla předzvěstí světové války. Po krátkém svobodném nadechnutí nastoupila na čtyřicet let komunistická diktatura, v jejíž polovině lidé zvedli hlavu, ale jejich naděje zmrazily sovětské tanky. Před pětadvaceti lety se svobodné Československo rozdělilo a vznikla Česká republika. Tehdy jsme tady na Velehradě děkovali Bohu za nový stát, vyprošovali mu požeňání a svěřovali celý národ Bohu rukama Panny Marie.

Nová tvář marxismu

Dnes se díváme zpět a s radostí vzdáváme Bohu díky za nesčetné milosti,

mnohé úspěchy a časté důvody k radosti a spokojenosti, na něž jsme si už zvykli, a dokonce je považujeme za samozřejmé a dostatečně si jich nevážíme. Zároveň se

díváme na mladé dějiny kriticky a čestně přiznáváme, že mnohé příležitosti jsme dobře nevyužili, ba neseme zodpovědnost za skutečnosti, které nahánějí strach nejen tím, že roste politický vliv potomků komunistických diktátorů. To je jen jeden z důsledků naší slepoty a neschopnosti vidět v souvislostech, ptát se po příčinách a důsledcích či ukazovat ochotu vzdát se některých příjemností a dívat se dál než na přítomnost a na své vlastní já. Proto neumíme odhalit novou tvář marxistické ideologie, když ji šíří i jiní než komunisté. I když přesedlala z oblasti ekonomiky do oblasti kultury, stále bere svobodu, rozvrací řád a budí nenávisť. Tentokrát nestaví na dělnictvu a chudíně, protože jeho představitelé zbohatli, ale na menšinách, které prý většina utlačuje. Zpochybňuje všechno přirozené, jako je právo na život od početí až do přirozené smrti, rozdílnost muže a ženy či právo dětí na bezpečí domova postaveného na

věrné lásce otce a matky, kteří své rozhodnutí zpečetili uzavřením nerozlučitelného manželství. Naše krátkozrakost nám brání uznat oteplování a dělat kroky zodpovědnosti vůči přírodě. Dokud nám teče z kohoutků voda, sucho nás nezajímá. Ještě dlouho bychom mohli vyjmenovávat oblasti, v nichž se odehrává boj o budoucnost člověka i národa. To ta významná výročí nás vedou k vážnému zamýšlení nad podstatnými otázkami. Nestačí hltat informace, které nabízejí falešný pocit, že víme všechno. Je třeba hledat skutečnou moudrost.

Stavět na Božím slově

Svatí Cyril a Metoděj položili u nás základy křesťanské kultury i státnosti. Jsem rád, že tuto kontinuitu nám dnes připomíná přítomnost lebky svaté kněžny Ludmily, která přijala křest od svatého Metoděje. Pohled do dějin nám ukazuje, že nejlepší plody našeho národa vyrostly z evangelia, které bylo přijato do života, které bylo přeloženo do řeči skutků. Ani dnes nemůžeme udělat pro náš národ nic lepšího, než se nechat vést Boží moudrostí. Falešné ideologie, nepoctiví populisté mezi politiky ani „šmejdi“ mezi obchodníky nás nemohou zmást, když budeme moudře stavět na Božím slově. Jen život z evangelia vytváří křesťanskou kulturu. Kdo žije za každých okolností z evangelia, které nám přinesli svatí Cyril a Metoděj, dělá to nejdůležitější pro šťastnou budoucnost našich rodin, našeho státu i Evropy.

Svěřit se Bohu

V prvním čtení jsme slyšeli o velkém rozhodnutí izraelského národa po návratu z vyhnanství do vlasti. Znovu si zvolili Boha, který jim v dějinách prokázal tolik dobra. Protože zakusili jeho otcovskou péči a moc, svěřili mu svou budoucnost, ale také se zavázali poslušností, bez níž se nemůže ukázat Boží ochrana a pomoc. I my jsme si před pětadvaceti lety, v prvním roce České republiky, u tohoto mozaikového obrazu zhotoveného k té mimořádné příležitosti, znovu zvolili Boha a Pannu Marii jsme pozvali za svědka. Protože známe svou vrtkavost, prosili jsme ji, aby ona sama naše rozhodnutí odevzdala Kristu a svou přímluvou chránila naši věrnost.

Foto na této dvoustraně: © Dominik Novák / Člověk a víra

Zasvětit se znamená svěřit, odevzdat, dát se nejen do ochrany, ale i plně k dispozici. Zasvětit se Panně Marii znamená rozhodnout se patřit jí, být jako ona, nechat ji působit ve svém životě. Zasvětit se společně znamená dát se jí k dispozici nejen jako jedinec, ale i jako společenství.

V čem je Maria tak veliká? Přijala Boží vyvolení a řekla Bohu „Ano“. Bůh skrze ni novým způsobem vstoupil do dě-

Stačí udělat skutek nezištné lásky a zakusíme, že Bůh-Láska jedná v nás.

jin, když se v ní Slovo stalo tělem, když se z ní narodil Ježíš, Boží Syn, Spasitel světa. Dát se k dispozici Panně Marii znamená říkat jako ona Bohu „Ano“. Přijímat Boží slovo tak, aby se v nás stalo skutkem, aby se vtělovalo do našich skutků a postojů.

Dávat světu Spasitele

Boží slovo není jen moudrá, zbožná řeč. V Božím slově je přítomen sám Bůh. Když žijeme Boží slovo, vstupuje do nás, do našeho života, sám Bůh. Máme někdy pocit, že je Bůh daleko? Že nás opustil, že neslyší? Stačí jednat podle jeho slova a zakusíme jeho přítomnost. Stačí udělat skutek nezištné lásky a zakusíme, že on jedná v nás, protože je Láska, a bez lásky nelze milovat.

Boží slovo proměňuje a uzdravuje srdce. Když učedníci na cestě do Emauz naslouchali Ježíši, který jim vysvětloval Boží slovo, přestali myslet na své zklamání – uzdravili se ze smutku, všimli si potřeby poutníka a nabídli mu domov. Když se jim dal poznat, vrátili se k apoštolům, aby jim sdělili svou zkušenost s Ježíšem. Když byli ve společenství, zjevil se jim znovu.

Žité Boží slovo buduje Církev. Duchovní zkušenost, která se sděluje, buduje živé společenství, které nabízí novou zkušenost Církve. Společenství, v němž jsou lidé ne kvůli sobě, ale pro Ježíše, který je uprostřed nich, je viditelným znamením Boží přítomnosti pro svět. Když Církev dobře plní toto své poslání, svět už není bez Boha.

V uplynulém roce jsme dělali řadu různých zasvěcení. Zasvětit se společně znamená společně slíbit: Nechceme žít jen pro sebe, ale chceme společně žít pro Ježíše uprostřed nás a společně vydávat světu svědectví o něm. Jako společenství chceme být Marií, která dává světu Spasitele Ježíše. To může být nejcennějším darem pro naši společnost, která pak už nebude bez Boha, ale dostane příležitost objevit Boží moudrost, krásu křesťanské kultury a mír plný naděje.

Mons. Jan Graubner
<https://cbk.blob.core.windows.net>
 (Mezilitulky redakce)

PETICE, KTERÁ CHRÁNÍ BUDOUCNOST NAŠICH DĚTÍ

Funkční manželská rodina muže a ženy je nejlepší forma výchovy dětí, říkají autoři petice na podporu manželství. Předsedkyni Aliance pro rodinu paní Mgr. Janu Jočovou Trlicovou, která petici organizuje, jsme požádali o rozhovor. A vás prosíme o podporu petice!

Paní předsedkyně, spontánní reakcí na petiční akci podporující ukotvení manželství založeného na svazku muže a ženy v ústavě naší země může být otázka: Už zase? Znovu? Proč? Vždyť se o tom stále mluví? Jak je to nyní s aktuálními peticemi? Z jakého důvodu je na stole?

Vím, že s peticemi jako by se roztrhl pytel. Jenže ono není moc jiných nástrojů, jak vyjádřit před politiky, že lidé něco chtějí. Ve volbách hodnotová témata zas tak významnou roli bohužel nehrají, takže proto organizujeme právě petici. A potřebujeme nutně více než 100 tisíc podpisů (nejlépe i více než 200 tisíc!), abychom pomohli ochránit manželství jako výlučný svazek muže a ženy a zvýšili jeho zákonnou ochranu. Naše petice je také reakcí na jinou petiční aktivitu, která pro tzv. manželství pro všechny – tedy osoby stejného pohlaví – již shromáždila cca 70 tisíc podpisů, od kterých odvozuje legitimitu svých požadavků. Poslanci tak mají nyní na stole dva protichůdné návrhy a nemohou schválit oba. Ale tomu druhému (i kvůli petici a aktivitě lobbistů) vyslovila podporu minulá vláda, získal tím větší šanci na přijetí. Proto se snažíme znovu aktivizovat všechny lidi, kteří si zachovali zdravý rozum, aby alespoň svým podpisem podpořili zachování a zvýšili ochranu manželství jako svazku muže a ženy. Potřebujeme získat obrovský veřejný zájem o toto téma, aby poslanci pochopili, že se ocitli pod ideologickou masáží lobbistů, kteří zdaleka nemají takovou podporu veřejnosti, jak se snaží dokázat.

Petice tedy reaguje na snahy lobbistických skupin, které dlouhá desetiletí, v podstatě celý porevoluční čas, usilují

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Potřebujeme nutně více než 100 tisíc podpisů, abychom pomohli ochránit manželství jako výlučný svazek muže a ženy a zvýšili jeho zákonnou ochranu.

o redefinici manželství, ačkoliv to popírají, pracují na destrukci obrazu rodiny a parazitují na bolestech společnosti, kterými je mj. vysoká rozvodovost. Dokonce aktivně usilují o přístup k adopci dětí. Je toto vůbec možné zastavit?

Určitě. Nakonec naše víra říká, že brány pekelné nás nepřemohou. A to si my všichni, kdo tímto způsobem veřejně

pracujeme pro zachování veskrze křesťanských hodnot ve společnosti, musíme neustále připomínat, abychom zbytečně nepropadali nějaké malomyslnosti či jiným pokušením. Podívejte se do USA, tam ta veřejná situace vypadala pro křesťany už hodně špatně. Najednou, jedním rozsudkem Nejvyššího soudu nad pekařem, co odmítl upéct dort s dvěma ženichy na homosvatbu, a to roky on a mnozí další zažívali hrozbu profesní i osobní likvidace, se situace výrazně změnila – zlepšila. Ústavní soudci v USA se nyní obměňují a roste tak šance, že právo se zase vrátí do kolejí spravedlnosti a přestane být v zajetí lobbismu. U nás to samozřejmě ještě potrvá, ale ta naděje je tady vždycky. A když to třeba nebudeme my, kdo uvidí výsledky našeho snažení, tak to budou naše děti, konec konců pro ně to taky hlavně děláme. A také pro své svědomí, že jsme udělali všechno, co jsme mohli jak pro naši spásu, tak i pro Kristovo království.

Pod petiční aktivitou je podepsána nejen Aliance pro rodinu, ale popularitu se jí snaží udělat také lidovecký poslanec Marek Výborný. Ten se však v médiích vyjadřuje dosti nejasně, ba přímo (a minimálně) nešťastně, když tvrdí, že petice není obranou proti homosexuálním lobbistům a aktivitám, jež mají za cíl ukotvit manželství v redefinované verzi. Spolupracujete? Jak?

S panem poslancem Výborným spolupracujeme, pokud vím, on se nevyjadřuje k petici, ale mluví převážně o svém návrhu na změnu ústavy. Petice je naší aktivitou, kterou jsme mu představili a kterou on rád přijal, protože pochopil, že tím zvýší šanci na přijetí svého návrhu.

KDU-ČSL obecně nemá ráda konflikt- ní situace a vždy chtěla být tou klidnou silou, což se dá pochopit. Na druhou stranu nejde sedět na dvou židlích. My máme velké zkušenosti, že agresivita zastánců homomanželství a podobných věcí je velká a nezastaví se vůbec před ničím. Ani před normální slušností, pravidly logické diskuse nebo nějaké úcty k člověku. A protože tohle už dávno víme, dokážeme se vyjadřovat přímočařeji. Věřím, že pan poslanec si to brzy také osvojí, protože nyní tu agresivitu zažívá a jistě zjistí, že ani opatrným vyjadřováním si nikterak nezíská slušnost a lidský respekt druhé strany.

Petice má pouze písemnou variantu, tj. není možné ji zatím podepisovat on-line. Kde a jak se mohou lidé k petici připojit?

Petice také v papírové podobě zůstane. Nepůjde ji podepsat na internetu, protože tento typ petic nemá pro poslance žádnou váhu, nemusí se jimi podle zákona ani zabývat. Petice určené pro Poslaneckou sněmovnu musí být originálně ručně podepsané.

Na webu petice www.podporamanzelstvi.cz je mapa petičních míst – to jsou místa, kde lidé najdou papírové archy k podpisu, každý den tam přibývají nová a nová místa, už teď (v době psaní článku) je jich přes třicet. Na stejném webu lze petici také snadno vytisknout a šířit dál.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

<http://podporamanzelstvi.cz/>

- na webu je ke stažení petiční arch
- stále přibývají nová petiční místa, můžete založit vlastní ve vaší obci, farnosti, regionu
- sběr podpisů není časově omezen
- podpisem vyjádříte nesouhlas s redefinicí manželství na jiný svazek, než je ten, který je založen na výhradním spojení muže a ženy

Máte již mnoho podpisů a podpora stoupá. Jaké jsou reakce petentů a také lidí z opačného názorového spektra? Tuším, že život na této straně barikády v době, která se sice vyznačuje politickou korektností a názorovou pluralitou, nemusí být snadný.

Reakce našich petentů mě velmi těší. Petici totiž podepisují i lidé, kteří jinak petiční aktivity příliš nevyhledávají, ale tu naši berou. Mám pro to velké pochopení, také si často rozmýšlím, co podepisují a o to víc mě těší, že u té naší petice funguje její šíření a propagace hodně spontánně.

Reakce druhé strany jsou zatím v normě, jen pár nenávislných komentářů a mailů. Novináři hlavních médií nás zatím ignorují, a to i přes to, že jsme petici představili na tiskové konferenci v Poslanecké sněmovně. Ale to nevadí, hlavně když se šíří a lidé ji podepisují, o to nakonec nejvíce jde. A k medializaci dnes máme i mnoho jiných prostředků.

Dejte našim čtenářům na závěr dva, tři zásadní argumenty, které mohou použít ve svých zaměstnáních, rodinách, ve společenstvích, kde se nacházejí, když dostanou otázku: Proč je důležité chránit institut manželství založený výhradně na svazku muže a ženy?

Myslím, že nejlepší je odkázat čtenáře znovu na web petice, kde vzniká (a bude ještě průběžně doplňována) rubrika nejčastějších otázek, kde najdou všechny potřebné argumenty. Zrovna odpověď na tuhle otázku tam je již nyní. A protože těch otázek je i víc, budou tam také k nalezení.

Děkujeme za rozhovor.

Zdeňka Rybová

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha I, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Sally Readová: Zářivá temnota noci. Příběh jedné konverze

Autorka, dříve zapřisáhlá ateistka, popisuje svou zkušenost setkání s Bohem. Intimně prožívá novou lásku k samotnému Kristu a přijímá víru, kterou předtím odmítala jako bigotní a tíživou. Váz., 168 s., 279 Kč

Jacques Philippe: 9 dní ke znovunalezení radosti z modlitby

Modlitba nám umožňuje předjímat nebe. Díky ní okoušíme štěstí, které není z tohoto světa a které nám nic pozemského nemůže dát – ono štěstí v Bohu, k němuž nás on sám předurčil a kvůli němuž nás stvořil. Brož., 80 s., 95 Kč

Papež František: Gaudete et exultate (Radujte se a jásejte)

V této apoštolské exhortaci reflektuje papež František všeobecné povolání ke svatosti. Zamýšlí se nad tím, jak můžeme na tuto výzvu odpovědět v dnešním moderním světě. Brož., 96 s., 99 Kč

PĚT KLASICKÝCH FILMŮ SE SKRYTÝM KATOLICKÝM ÚHLEM POHLEDU

Nikdy nezapomenu na to, jak si moje žena poprvé vybrala film poté, co jsme se vzali. Brali jsme se v září, blížil se Halloween a my jsme chtěli zhlédnout některé z tehdejších populárních filmů. Řekl jsem jí, ať vybere, který chce vidět, a ona zvolila *Ježinky a bezinky*. Nikdy předtím jsem jej neviděl ani o něm neslyšel. Ale líbil se mi. Byl povedený. A tak začala moje láska k filmové klasice.

Jak mívá roky a my některé filmy sledujeme opakovaně – a několik z nich jsem našel já sám – zjišťuji, že mě přitahují skryté poklady morálky, náboženství a pravé lásky, jež je možno v této klasice najít. Lze vybírat z mnoha filmů, ale zde uvádím několik scén z klasiky, ke které byste se podle mého názoru měli vrátit a všimnout si něčeho, co jste možná neviděli při prvním (nebo třeba čtvrtém) zhlédnutí.

Jih proti Severu

Když jsem tento film viděl předtím, než jsem se stal katolíkem, domníval jsem se, že jižanská rodina vlastníci plantáže byla baptistická. Ale tito fiktivní francouzsko-irští osadníci byli ve skutečnosti katolíci. Když jsem vstoupil do katolické církve, scéna na začátku filmu mě dojala. Členové rodiny klečí, bijí se v prsa a společně říkají: „Je to má vina, má velká vina.“ Tuto modlitbu (*Confiteor*) mnozí snadno přehlédnou, ale já jsem pak okamžitě rozpoznal, že jde o katolíky, a zbytek filmu mi tak byl ještě o trochu bližší.

Bídníci

V příběhu *Bídníků* dokonce i netrénované oko okamžitě uvidí katolické prostředí, postavy, morálku a drama. Většinu diváků dojme, když Jean ukradne biskupovi stříbrné předměty a je krátce nato chycen. Když ho přivedou zpět k biskupovi, jehož okradl, je naprosto otřesen tím, že ho biskup brání a potvrzuje jeho lež, že mu stříbrné nádoby daroval. „A zapomněl jste, že jsem vám věnoval

i tohle,“ a podává mu drahocenný stříbrný svícen. Pozorný divák si tohoto svícnu všimne mnohokrát během filmu jako připomínky biskupova skutku, který Jeana přiměl změnit svůj život a žít pro pravdu a lásku.

Foto: Flickr, Joakim Berndes (CC BY-NC-ND 2.0)

„A zapomněl jste, že jsem vám věnoval i tohle.“

Princezna Nevěsta

Nevím, co na tomto filmu je, ale musím ho vidět alespoň jednou za pět let. Je legrační? Nevím. Hihňám se každých 40 sekund, ale nejsem si jist, zda to, čemu se směji, je vtipné, nebo prostě jen hloupé. Scéna, která se mi vryla do paměti a vzpomenu si na ni při každé svatbě v reálném životě nebo v jakémkoli filmu, je úvodní kázání při svatebním obřadu. Když kamera přejíždí po interiéru katedrály a dramaticky se přibližuje k biskupovi, ten okamžitě upoutá naši pozornost. Chce říct něco smysluplného, ale když otevře ústa, jeho mluva zní

strašlivě. „Mamzelství. Mamzelství je to, co náf fem dnef přivedvo.“ Je to notoricky známá scéna. Nevím proč, ale připadá mi chytře zábavná a nečekaná. Je to snad nejznámější filmová katolická svatební scéna. Ale možná vám nebude připadat ani tak vtipná, jako spíše hloupá.

Casablanca

Opravdu miluji stará dramata a *Casablanca* je mým tajným potěšením, které jsem si dopřál již mnohokrát a často o něm přemýšlím. Pokaždé, když tento film s manželkou sledujeme, ptám se jí: „Opravdu Ilsa Ricka miluje, nebo se jen snaží dělat to, co je dobré pro Laszla?“ Probíráme tento film ze všech možných úhlů. Když jsme se na něj posledně dívali, povšiml jsem si hluboce katolického motivu v závěru filmu. Když Bogart, hrající muže vychovaného v New Yorku, pečlivě plánuje útěk a rozpolcená postava Bergmanové se pokouší zachránit obě své životní lásky, připomíná mi to nejpravdivější definici lásky: přát druhému dobro (*Summa Theologiae* I-II, 26,4). A tak se Rick rozhoduje pro řešení, z něhož mají prospěch všichni kromě něho. Cosi jako sebeobětování, ptáte-li se.

Frankensteinova nevěsta

Tricátá léta byla dobou skvělých filmů a Frankensteinova nevěsta je jedním z nejlepších. V tomto filmu zlý doktor přinutí Dr. Frankensteina vytvořit nevěstu pro monstrum z předchozích filmů. Je zde skvělý dialog o morálce a hraní si na boha při tvoření těchto bytostí. A jiné místo mi připomnělo učení Jana Pavla II. o pravé lásce ve vztahu, který nikdy není vynucený. Jedině jsme-li svobodní, můžeme skutečně milovat.

Je nějaký film, na který se díváte stále znovu a znovu a náhle si v něm povšimnete něčeho katolického?

Shaun McAfee

<http://www.ncregister.com>

Přeložil Pavel Štíčka

5.8 – 12.8 2018 VE VYŠŠÍM BRODĚ

5. HOVORY O VÍŘE NA VYBRANÁ TÉMATA Z CÍRKEVNÍCH DĚJIN

NEDĚLĚ 5. SRPNA

- 19:30 - P. PhDr. Mgr. Jakub Václav Zentner FSSP: CÍRKEV A SYNAGOGA

PONDĚLÍ 6. SRPNA

- 9:00 - Prof. PhDr. Petr Osolsobě, Ph.D.: WILLIAM SHAKESPEARE - DISKRÉTNÍ KATOLÍK
- 10:30 - PhDr. Radomír Malý: ČARODĚJNICKÉ PROCESY
- 19:30 - Prof. PhDr. Petr Osolsobě, Ph.D.: ANGLICKÉ SCHISMA A KATOLICKÁ CÍRKEV V ANGLII 1533 - 2018

ÚTERÝ 7. SRPNA

- 9:00 - PhDr. Radomír Malý: JAN HUS A HUSITSKÁ REVOLUCE U NÁS
- 10:30 - P. Radim Valík OSB: MARTIN LUTHER A JEHO REFORMACE
- 15:30 - R.D. Mgr. Josef Peňáz: KATOLICKÁ CÍRKEV – OTÁZKA SPOLUZODPOVĚDNOSTI ZA VZNIKLÁ SCHIZMATA
- 19:30 - PhDr. Radomír Malý: PRONÁSLEDOVÁNÍ CÍRKVE NACISEM

STŘEDA 8. SRPNA

- 9:00 - PhDr. Radomír Malý: PRVNÍ ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA A KATOLICKÁ CÍRKEV
- 10:30 - doc. Ing. Mgr. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D.: NÁBOŽENSKÁ SVOBODA V DĚJINÁCH CÍRKVE – KONTINUITA A ZLOM
- 19:30 - R.D. doc. JUDr. Stanislav Přebyl, Ph.D., Th.D., J.C.D.: POHLEDY DO DĚJIN CÍRKEVNÍHO PRÁVA

ČTVRTEK 9. SRPNA

- 9:00 - P. Radim Valík OSB: VÝZNAM KLÁŠTERŮ V UTVÁŘENÍ KŘESŤANSKÉ EVROPY
- 10:30 - R.D. doc. JUDr. Stanislav Přebyl, Ph.D., Th.D., J.C.D.: CÍRKEVNÍ PRÁVO A SPIRITUALITA
- 15:30 - P. Radim Valík OSB: ROZDÍLY V ZÁPASE O POJEM PRAVÉ VÍRY U R. GUARDINIHO A T. HALÍKA
- 19:30 - R.D. Mgr. Josef Peňáz: SOUČASNÉ OMYLY V TEOLOGII

PÁTEK 10. SRPNA

- 9:00 - Prof. PhDr. Petr Osolsobě, Ph.D.: SHAKESPEARE A KLASICKÁ ARISTOTELSKO-TOMISTICKÁ TRADICE
- 10:30 - PhDr. Efrém Jindráček OP, Ph.D.: SVATÍ INKVIZITÓŘI DOMINIKÁNSKÉHO ŘÁDU
- 19:30 - Prof. PhDr. Petr Osolsobě, Ph.D.: OBNOVA ANGLICKÉHO KATOLICISMU PO R. 1830 (NEWMAN, KONVERTITÉ, BELLOC, CHESTERTON, TOLKIEN)

SOBOTA 11. SRPNA

- 9:00 - P. PhDr. Mgr. Jakub Václav Zentner FSSP: KŘÍŽOVÉ VÝPRAVY
- 10:30 - P. PhDr. Efrém Jindráček OP, Ph.D.: DOMINIKÁNSTÍ INKVIZITÓŘI V ČESKÝCH ZEMÍCH
- 15:30 - P. PhDr. Mgr. Jakub Václav Zentner FSSP: STŘEDOVĚKÉ HEREZE
- 19:30 - Mgr. Bc. Petr Kosinka: NÁSTUP NOVÉHO PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V TZV. LIBERÁLNÍCH DEMOKRACIÍCH

Kromě přednášek a soukromé modlitby budou na programu exkurze na zajímavá místa v okolí, každodenní mše svatá a modlitba částí posvátného officia. Cena za ubytování a stravu (v domě pro hosty ve Vyšším Brodě) je 2000 Kč.

Kontakty:
+420 603 201 149
zentner@fssp.cz
Přihlášky:
www.fssp.cz

Letem světem

Před pár týdny bylo v Obecním domě v Praze vyhlášeno (samozřejmě se vším sarkasmem, který text obsahuje) toto **desatero liberálního demokrata**. Výstižné, že? Zní:

1. chcete-li diskutovat, nikdy nedefinujte pojmy, se kterými budete operovat, vždy mluve jen o svých dojmech a pocitech, dojmoloje je nový vědní obor

2. pokud byste už museli užít nějaký známý pojem, vyprázdněte jeho obsah a naplňte něčím jiným, tím dokonale zmatete protivníka

3. pohrdejte bližními, jste přece elita, které prostý člověk ani nemůže rozumět

4. vždy stůjte na straně menšiny, protože ta má vždy pravdu

5. ostatně každý má svou pravdu, nikdy se nevtahujte k absolutnu, vše je třeba relativizovat

6. diskutujte jen o podružných tématech, přistupujte k nim ideologicky, ne logicky

7. tradice jsou jen zajímavost, folklor, který patří do skanzenu, vše nové je lepší, než to staré, vše je třeba modernizovat

8. při volbách nepřijímejte rozhodnutí většiny, je třeba volby opakovat, dokud nezvítězí vaše strana a pokud to nejde, zpochybňujte výsledky, mluve o rozdělení společnosti a prosazujte svoji pravdu všemi prostředky

9. buďte proti cenzuře, ale podporujte dohled nejen nad tím, co lidé veřejně hlásají, ale i nad tím, co si myslí v soukromí,

jen tak jim zajistíte ráj na zemi, když ne jim, tak sobě určitě

10. podílejte se na koordinaci mediální i politické masáže klanů, které v této zemi vládnou jako marxisté, maoisté či reformní komunisté už desetiletí a s úspěchem předávají štafetu vládnutí svým dětem a vnoučatům.

Koláž: mimi

Ekonomka Ing. Hana Lipovská přinesla zajímavou kratinkou informaci na svém facebooku: **Dnes u nás žije zhruba 81 000 lidí, kteří se narodili v letech 1935/36. Polovina 30. let tedy není žádný pravěk, ale něco, čeho se lze stále ještě takřka dotknout. Proto je užitečné sledovat, jak moc se během života jediného českého člověka měnilo naše hospodářství z hlediska spotřeby a výroby:**

1. Spotřeba masa v ČSR v roce 1935: 28 kg na osobu; v ČR v roce 2017: 80 kg na osobu.

2. V roce 1935 v ČSR jezdilo 125 000 automobilů, dnes jen v ČR 5,5 milionů automobilů.

3. Dnes vyrobíme jen na území ČR zhruba 83 TWh elektřiny, což je asi 23× více než v roce 1936 v celém Československu. Šlo by tak pokračovat dále. Ale to není nutné. Vždyť je to jen praktická odpověď na otázku, proč potřebujeme (skutečný, neanaboličský, nenafukovaný) ekonomický růst.

Dne 14. července by oslavila 90. narozeniny slovenská mučednice čistoty Anna Kolesárová. Její příběh je silným svědectvím každé, nejen té naší době. **Dívka, která viděla zcela jasně: raději smrt než hřích.** Tuto volbu potvrdila, když obětovala svůj život navzdory možnosti si ho pravděpodobně zachránit, pokud by se podvolila znásilnění vojákem Rudé armády. Kolik takové statečnosti najdeme dnes? Snad hodně! Do vašich diářů přidáváme datum: 1. září bude na Slovensku Anka Kolesárová blahorečena.

Další hrdinka, která se blíží svatořečení, je mladičká Boží služebnice a nyní již tedy i ctihodná **Alexia Gonzáles-Barros y Gonzales** (1971–1985) ze Španělska. Na věčnost odešla ve čtrnácti letech v důsledku zhoubného nádorového onemocnění, které přejala s nepochopitelnou radostí a obětovala za Církev a papeže, kterého krátce předtím v roce 1984 viděla na generální audienci. Její beatifikační proces byl zahájen v roce 1993. Takové svaté svět dnes velmi potřebuje!

-zd-

15. 7.	Ne	15. neděle v mezidobí Am 7,12–15, Žl 85, Ef 1,3–14, Mk 6,7–13
16. 7.	Po	Panna Maria Karmelská Iz 1,10–17, Žl 50, Mt 10,34 – 11,1
17. 7.	Út	bl. Česlav a sv. Hyacint, kněží OP Iz 7,1–9, Žl 48, Mt 11,20–24
18. 7.	St	sv. Emilián, mučedník Iz 10,5–7.13–16, Žl 94, Mt 11,25–27
19. 7.	Čt	sv. Makrina, panna Iz 26,7–9.12.16–19, Žl 102, Mt 11,28–30
20. 7.	Pá	sv. Apolinář, biskup a mučedník Iz 38,1–6.21–22.7–8, Iz 38, Mt 12,1–8
21. 7.	So	sv. Vavřinec z Brindisi, kněz a učitel církve Mich 2,1–5, Žl 10, Mt 12,14–21

22. 7.	Ne	16. neděle v mezidobí Jer 23,1–6, Žl 23, Ef 2,13–18, Mk 6,30–34
23. 7.	Po	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy Gal 2,19–20, Žl 34, Jan 15,1–8
24. 7.	Út	sv. Šarbel Makhluf, kněz Mich 7,14–15.18–20, Žl 85, Mt 12,46–50
25. 7.	St	Svátek sv. Jakuba, apoštola 2 Kor 4,7–15, Žl 126, Mt 20,20–28
26. 7.	Čt	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie Jer 2,1–3.7–8.12–13, Žl 36, Mt 13,10–17
27. 7.	Pá	sv. Gorazd a druhové, mučedníci Jer 3,14–17, Jer 31, Mt 13,18–23
28. 7.	So	sv. Nazarius a Celsus, mučedníci Jer 7,1–11, Žl 84, Mt 13,24–30

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j. arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.